

Svenska Finlandsfrivilligas Minnesförening

Presentation av talaren Bengt Jansson

Bengt Jansson fyllde 99 år den 5 januari i år. Bengt tillhörde 16:e fristående jägarkompaniet i Svenska Frivilligkåren under Vinterkriget samt Svenska Frivilligbataljonen vid Hangöfronten under Fortsättningskriget. För 77 år sedan idag då vinterkriget tog slut, fanns Jägarkompaniet som Bengt tillhörde på fiendesidan av frontlinjen, bakom ryggen på de ryska trupperna. En strof ur Fänrik Stål kunde vara Bengts ord: "Jo, därom kan jag ge besked, Om herrn så vill, ty jag var med."

Tal av svenska frivilliga veteranen från Vinterkriget och Fortsättningskriget

Ärade President, Ers kungliga högheter, mina Damer och Herrar.

Det är med stor ödmjukhet som jag tar till orda som representant för oss frivilliga svenskar i vinterkriget och fortsättningskriget.

Jag är född som en enkel bondson från Västgötaslätten, tidigt föräldralös men med hjälp från mer välbärgade släktingar fick jag en gedigen skolgång.

År 1938 gjorde jag värnplikten vid Jämtlands fältjägarer som befälselev. Utbildningen var mycket grundlig, men utrustningen och beväpningen redan då omodern. Dock kände jag mig trygg den dag jag blev frivillig frontsoldat.

Nu står jag här som snart 100 årig gubbe. Men det är inte jag som personligen ska äras, utan äran tillkommer alla tusenden frivilliga som reste till Finland.

Istället för mig skulle jag vilja se vapenbröder jag lärt känna. Major Sven Hedengren, Ingenjör Nils Lövgren, Greve Clas Horn af Åminne, John Horseholm, som blev svårt sårad vid slutstriderna 1944. Nu har de alla gått bort.

Det är med lite blandade känslor jag ser tillbaka på vår insats i Finland. Visst gjorde vi en faktiskt militär insats för Finland både i Märkäjärvi, på Hangöfronten och vid Svir. Men besvikelsen var stor bland de förband som under vinterkriget, efter långa och krävande förberedelser, aldrig hann sättas i strid eller som nådde fronten bara några dagar före fredsslutet.

Enligt uppgift jag fått var det etthundratjugo (121) av våra kamrater som föll i kampen för de ideal, som alltså är levande och förpliktigande för oss, nämligen Nordens frihet och gemenskapen mellan våra nordiska länder. De stupade ljöt krigardöden långt borta från sitt eget land, därför att de ansåg, att Sveriges ära krävde en personlig insats för nordisk samhörighet och ett fritt och självständigt Finland.

Jag tror slutligen att Marskalk Mannerheims ord i mars 1940 står sig än idag då han sa att vi frivilliga har bevisat, att det finns män, vilka sporras av ädla ideal. Jag och mina kamrater delar Marskalkens uppfattning, att det vapenbrödraskap som knöts under krigsåren, starkt samförståndet och varaktigt närmat våra folk till varandra. Med ödmjukhet tar jag emot marskalkens slutord att:

"Finlands känslor av tacksamhet och aktning skola aldrig förblekna".